București, 20 Aprilie 1945.-

Bună prietenă,

Nu pot să cred că mata faci parte din familia lui Barbăcot, cum nici eu nu mă număr printre giganți. Totuși, dacă nu-i altfel și ești așa de mică și eu așa de mare, lucrul sunt să-mi port prietena în buzunar. Chiar și acuma am în buzunar un portofel cu parale, mai mult monedă,- și-i cam greu. Ar fi mai grea prietena mea decât portofelul acesta cu parale? Nu poate fi mai grea. Să-mi închipui deci că am în buzunar pe luna mea prietenă. Ce bine-i s'o ai lângă tine; s'o ții acolo, și când dorești, s'o scoți, s'o ții în pumn, cu mâna cealaltă să-i ții parații să nu cadă, cum desmierzi puii ginga și de găină. Să stai de vorbă cu ea, s'o înțelegi și să-ți răspundă și când vine frig și urît s'o pui din nou acolo, la loc, s'o acoperi cu batista și să astupi buzunarul cu mâna, respirând însă degetele, ca să intre aer. Mi-ar plăcea să vorbi așa, în calitatea mea nou acordată de gigant.

I.

... Iar gigantul, așa cum îl arată desenul matale, se plimbă prin Cișmigiu în plăcute desfășurări tovărășii. Dar cine-i de vină? Gigantul e devină. El ți-a spus că la facultate sunt multe fete frumoase, el ți-a descris Cișmigiul cu frumusețea lui de primăvară. Imaginația matale l-a pus în scenă. Gigantul n'are ce se face; gigantul se închină! ...

Numai că se închină în fața unei inexactități. Și nu a uneia, ci a mai multora. Gigantul nu fumează, gigantul nu iese în soare cu capul descoperit, gigantul n'are obiceiul a se plimba cu fete. În Cișmigiu se duce, pentru că-i place. N'are timp să steie acolo cât ar vrea el. Că, vezi, are lucrări de făcut, are cursuri, mai are și alte treburi. Dar gigantul îți mulțumește pentru tot ce i-ai scris și pentru felul cum l-ai desenat. Mulțumindu-ți, gigantul vrea să se coboare la atitudinile unui om de rând, ca să te poată informa despre unele lucruri de pe aici.

A apărut „Enigmistica" n-r 11. Fotografiile noastre au fost din nou lăsate pentru mai târziu. E posibil ca „Enigmistica" să apară mai departe. D-l Victor Adrian ne asigură de aceasta. Eu însă sunt cam sceptic.

„Universul Copiilor" o duce greu. Ar apărea și n'are pe ce. Nu știu cum va fi până la urmă.

V.

Cu primăvara iarăși o ducem prost. S'a sbârlit vremea tocmai acum, când pusesem paltoanele la păstrare până la anul. Dar așa-i iarca: îi mai rămâne câte o coadă în urmă. E vânt, ploaie și cam frig. Așa că, să fi vrut, să fi avut cu cine, și'n ultima săptămână n'aș fi putut vizita Cișmigiul. Instantaneul matale probabil că-i mai vechi. Chiar așa-i: poartă data de 12.

Vine Paștile!... Nu-l simt. Il văd numai în calendar. Nu mă așteaptă nici cozonaci rumeni, nici ouă roșii, cu fața curată și lucie. Am să-l petrec aici, departe de tot ce era la Paștile celelalte. Dar vor trece și acestea; vor veni zile mai senine și mai vesele. Eu aștept în special acele zile care „nu vor trece așa de greu"... Aburit în vălul necunoscutului, aștept un „chip tânăr"...

Numai sănătate și belșug

Diogene

P.S. Dacă „pictorul Pascal" se inspiră din nou din rândurile mele, îl rog tare mult să mă înștiințeze și pe mine,... gigantul.

Milu îți va răspunde aparte peste o zi sau două. Eu sunt grăbit și nu-l mai aștept.

Dr